

## **Skoleleders beretning – 23. april 2026**

Vi har i bestyrelsen aftalt med Søren, at han ville skrive dette års beretning, selvom han jo reelt set er stoppet som skoleleder. Derfor vil jeg nu læse Sørens beretning for 2025 op for forsamlingen.

### **Vi holder af hverdagen på Druestrup...**

Sidste års skolelederberetning handlede i høj grad om fortællingen om opstarten af Druestrup Friskole. Historien om de tre – ikke vise mænd, men bønder – som ønskede at gøre op med den gammeldags måde at drive skole på.

Om cirka 14 dage er det 140 år siden, at skolen officielt åbnede dørene for de første elever. Den runde fødselsdag vil naturligvis blive fejret på festlig vis.

Samtidig med fejringen kan vi forhåbentlig også kigge over på en næsten færdig skolebygning, som lige om lidt skal danne rammerne for vores 8. og 9. klasse. Det betyder også, at skolen fra 1. august 2026 kan byde velkommen til én stor fælles SFO. Det er noget, som ikke kun vores dygtige pædagoger, men hele skolen ser meget frem til.

Skolens fantastiske SFO har nemlig i mange år haft lidt trange kår. Faktisk har der været planer om nye og mere moderne SFO-rammer i mere end ti år. Derfor er vi også meget glade for nu at kunne tilbyde markant bedre indendørs forhold. Vi er helt sikre på, at det bliver rigtig godt, og vi ved, at vores pædagoger glæder sig til at fylde de nye rammer ud. I sommerferien vil vores byggefirma gå i gang med ombygningen af SFO'en. Der skal blandt andet etableres et personalerum, laves flere opdelinger af de eksisterende lokaler og skabes en lidt ny indgang med bedre garderobeforhold. Men alt det må I glæde jer til at se efter sommerferien.

Skoleåret siden sidste generalforsamling har på mange måder været præget af hverdagens prægtigheder. *“Vi holder af hverdagen – mest af alt holder jeg af hverdagen,”* som en kendt forfatter engang skrev.

For hverdagen og dens rutiner er netop noget af det, der præger en skole. Det er også det, der giver eleverne tryk og glæde ved at møde ind hver morgen. Hverdagen er det kendte skema, morgensangen og den sædvanlige ”dumme” bemærkning fra en sidekammerat. Men i en tid med mange ukendte ting er hverdagens rutiner også det, der giver os mennesker tryk og livsmod. Vi holder nemlig af hverdagen.

Der har ikke været udskiftning i personalegruppen, men vi har fået Louise ind som den sidste pædagog i vores SFO-team. Den stabilitet giver skolen mulighed for at arbejde med andre vigtige områder.

Ud over byggeriet har vi blandt andet haft fokus på samarbejdet med PPR. Der har desværre været et stort efterslæb i kommunen på grund af mangel på PPR-psykologer. Heldigvis har vi igen fået tilknyttet en fast PPR-psykolog til skolen – Nina – og hun har heldigvis haft mod på at tage arbejdstøjet på. At der nu er en fast PPR-psykolog betyder selvfølgelig ikke, at de elever, der har brug for hjælp, automatisk får det bedre fra den ene dag til den anden. Ofte er der tale om lange forløb, som kan strække sig over mange måneder – og nogle gange over flere år.

Som forælder kan man i sådanne forløb let komme til at føle, at tingene ikke går hurtigt nok. Den frustration er helt forståelig. Som skole gør vi alt, hvad vi kan, for at sikre, at det alligevel bliver en

god skolegang i den periode. Men de frustrationer, der kan bygge sig op over tid, mærkes også hos skolens personale. Og netop den del fylder i dag mere, end den gjorde for bare fem eller ti år siden. Der er ganske enkelt flere familier, der oplever, at tingene er svære – og flere, der føler, at deres barn er i mistrivsel.

Det var blandt andet derfor, vi i efteråret havde besøg af trivselskommissionens formand, Rasmus Meyer.

Søren havde skrevet ud, at der var mødepligt til arrangementet, og det betød heldigvis også, at der var mere end 90 procent opbakning til mødet. Det var virkelig dejligt at opleve.

Selvom emnet måske ikke er det mest opløftende, betyder det meget, at vi oplever noget sammen. Det giver os mulighed for bagefter at tale sammen om det.

Jeg tror, at de fleste gik fra den aften med nogle tanker, som man har gået og “summet” over siden:

- At langt størstedelen af vores børn og unge faktisk trives i hverdagen
- At trivsel ikke betyder, at man altid har det godt
- At vores skærmtid er værd at diskutere – hvor meget fylder skærmen egentlig i vores liv?
- Og ikke mindst fællesskaber: vigtigheden af at føle sig som en del af et fællesskab – og vigtigheden af, at vores børn og unge også er en del af fysiske fællesskaber uden for skolen.

Trivselskommissionen endte med at formulere trivsel sådan:

*Man trives, når man overordnet set er glad for sit liv. Man trives, når man kan udvikle sig, udfolde sine evner samt indgå i og bidrage til fællesskaber. Man kan trives, selvom man oplever perioder med modgang og udfordringer. Det afgørende er, at man kan håndtere sådanne perioder.*

Personligt synes jeg, det er en utrolig fin og rammende beskrivelse.

Vi ved jo som voksne, at der i livet – også som barn – er perioder, hvor man føler, at verden er imod en. Hvor kammeraterne er nogle tosser, og hvor de voksne ikke forstår én. Og først som voksen opdager man ofte, at alle de andre unge mennesker faktisk havde det på præcis samme måde. Det er svært at være menneske. Og det er bestemt heller ikke nemt at være barn.

Man skal leve op til mange forventninger og krav – ikke kun fra sine forældre, men også fra samfundet omkring én. Mange af disse forventninger er aldrig blevet sagt højt. De ligger bare derhjemme, lidt i væggene, også selvom vi forældre måske siger noget andet. Børn vil nemlig gerne kopiere deres forældre. Og helst gøre det lidt bedre. Og når noget allerede er rigtig godt, kan det faktisk være en stor udfordring for et ungt menneske.

I august fik vi også pustet lidt nyt liv i nogle af vores gamle traditioner. For første gang i skolens historie afholdt vi nemlig gamle elevs fest. Der havde gennem årene været flere forespørgsler, og derfor var vi spændte på, hvor mange tidligere elever der egentlig ville dukke op sådan en fredag i august. Heldigvis kom der mange flere, end vi havde turdet håbe på. Og dagen forløb i en helt fantastisk atmosfære. Vi tog fællesbillede ved Drustrup-stenen, spiste grillpølser grillet af skolebestyrelsen og kiggede på en masse gamle billeder, som Erik og jeg havde fundet frem fra loftet i den gamle røde bygning. Der blev naturligvis også tid til fællessang i salen – og det er jo

altid noget, der kan samle folk og skabe nogle rigtig gode timer sammen. Det blev i det hele taget en skøn dag. Og noget af det mest bekræftende var at tale med tidligere elever. Nogle, der kun havde været væk et par år – og andre, der havde forladt skolen for 50 eller 60 år siden. Tænk, at Druestrup Friskole gennem så mange år har været børns afsæt ud i livet. Og at man stadig har lyst til at vende tilbage og besøge skolen igen. Det synes jeg siger utrolig meget.

Dette er også min sidste beretning. Og selvom det ikke er mig, der står foran jer i dag, vil jeg alligevel gerne dele lidt om den følelse, jeg tager med mig fra mine fem et halvt år på Druestrup.

Jeg ankom midt i coronatiden. Allerede efter få uger blev jeg sendt hjem, fordi min søn fik konstateret corona. Kort tid efter skulle vi alle sammen til at lave skole hjemmefra. Men som med så meget andet her på Druestrup, så rykker man sammen i bussen, når der er brug for det. Og det er faktisk meget kendetegnende for hverdagen herude. Man løfter i flok. Man hjælper, når der bliver rakt ud.

Om det er, når vi skal sætte 320 meter hegn op langs "min gode ven" Tryggevælde Å. Når selvsamme "ven" vælger at kigge forbi indenfor. Når vi holder arbejdsdage. Eller når vi har arrangementer på skolen. Så står folk klar til at hjælpe.

Det er et kæmpe privilegium.

Men det er også noget, man skal værne om. For en kultur kan hurtigt forsvinde, hvis den ikke holdes i live i hverdagen. Det gælder også de små ting: at tale ordentligt til hinanden, at lade tyggegummiet blive udenfor – og at synge med til morgensang. Husk derfor at sætte jer selv i spil, når skolen rækker ud. Både når klasselæreren beder om noget i hverdagen, og når skolelederen skriver ud. Husk også, at ikke alle kan løfte lige meget hver gang – og at det faktisk er helt okay. Vi har forskellige vilkår og forskellige muligheder i livet. Og til sidst: Husk, at du hver eneste dag har mulighed for at være et godt forbillede. Ikke kun for dit eget barn, men også for alle de mennesker, du møder på din vej.

Den forfatter, jeg tidligere refererede til, er naturligvis Dan Turèll. De fleste af os kender ham nok mest af navn – måske også under hans alias, Onkel Danny.

Han hyldede det trivielle. Han hyldede hverdagen. Og han hyldede ordentlighed i mødet med andre mennesker.

Så mine sidste ord skal være hans:

*Jo, jeg  
holder meget af  
høflighed. Nej, ikke  
af moralske grunde,  
kun medmenneskelige:  
Intet er så tidsbesparende  
som høflighed.*